

Under Hensyn hertil er det ikke min Mening at forcere en særlig indgaaende og speciel Behandling nu, og det glæder mig, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne heller ikke gjorde det. Jeg tror, vi ville gavne Sagen bedre ved at komme til en nærmere Drøftelse af den paa et Tidspunkt, hvor der ikke er saa langt mellem en 1ste Behandling og den senere egentlige Behandling af Sagen. Dette Tings Flertals Stilling til Spørgsmaalet har jeg altsaa i Almindelighed søgt at give Udtryk i de Udtalelser, jeg allerede er fremkommen med, og det vil være overflødig at sige flere Ord i denne Henseende. Hvad derimod angaar den Maade, hvorpaa de ærede Forslagsstillere tænke sig, at der skal lovgives i Fremtiden, da stiller jeg mig mere tvivlende, og jeg er ikke sikker paa, at Forslagsstillerne her have truffet det rette, eller at det vil være muligt at gennemføre dette Forslag i den Skikkelse, hvori det her er forelagt. Naar jeg siger dette, støtter jeg det paa det Faktum, at uagtet Forslagsstillerne tilsyneladende bygge paa de samme Principper, som ligge til Grund for Loven af 1898, saa er det ogsaa kun tilsyneladende, idet Forslaget i en Mængde Tilfælde netop indeholder et fuldstændigt Brud med de Principper, hvorpaa denne Lov er bygget. Vi erindre vel alle sammen denne Lovs Indhold, idet det jo ikke er saa længe siden, den blev forhandlet og vedtaget af Rigsdagen. Jeg skal da kun ganske kort minde om, at denne Lovs Rammer bestemmes af selve den Virksomhed, som drives. Man kan beklage, at disse Rammer ere snævre, og i den Henseende er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at de bør udvides. Men man kan vel ikke være uenig om, at Virksomheden er dette Lovforslags Ramme, og at det er gennem Virksomheden, at Begrebet Arbejdsgiver fastslaaes. Dette kommer man til, hvis dette Forslag bliver ophøjet til Lov, i mange Henseender at gøre Brud paa, og de Tilfælde ville ikke blive saa ganske faa, hvor det vil blive ret vanskeligt at fastslaa, hvad der skal forstaas ved Arbejdsgiver, og hvor man maatte komme til det Resultat, at man ganske vilkaarlig maatte fastsætte hvem derved skal forstaas i de specielle Tilfælde. I saa Henseende skal jeg bare pege paa et Par enkelte Forhold, som kunde belyse dette noget nærmere. Jeg indrømmede, at Forslaget er stort og omfattende, men uagtet det tager Sigte paa at fange saa mange ind under Ulykkesforsikringslovgivningen

som muligt, naar det dog ikke nær at faa alle med. Hele den talrige Husmandsstand, som arbejder hjemme paa sin egen Lod, og som ikke gør Arbejde hos fremmede, vil saaledes ikke komme ind under Ulykkesforsikringen efter denne Lov, og Forholdet turde dog rent økonomisk set være dette, at mange af disse ikke paa nogen Maade ere bedre stillede end mange Landarbejdere, der komme ind under Loven. Tilbage bliver der altsaa her et meget stort Hul i Lovgivningen, som endnu trænger til at udfyldes. Og ligesom det er Tilfældet for Husmændenes Vedkommende, saaledes vil det blive paa mange andre Punkter, at der bliver Huller tilbage, men det er den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ogsaa selv klar over; noget andet er, som jeg tidligere har nævnt, at det vil blive nødvendigt ganske vilkaarligt at fastslaa Begrebet Arbejdsgiver. Man kan f. Eks. tænke sig en gammel Mand, som lever af et Havebrug, som han kan gaa og pusle med og holde i Orden. Nu skal han have en Grøft gravet eller oprenset paa denne Havelod for at faa Surheden trukket bort fra den, og det kan han ikke selv udføre, han er for svag dertil, og han maa derfor henvende sig til en Arbejdsmand for at faa udført dette Arbejde. Men da Grøftgravning jo er tagen med ind under Bestemmelsen i § 3, vil denne Mand, som ejer Haven, blive betragtet som Arbejdsgiver i dette specielle Tilfælde, og det vil blive nødvendigt for ham gennem en Præmie til Ulykkesforsikringsanstalten — den Præmie, der foreslaas i § 4 — at betrygge sig mod Ansvar over for sine Arbejdere. Han vil saa for et ganske ubetydeligt Arbejde, maaske nogle faa Favne Grøft, faa den Merudgift at betale, nemlig Præmien for Arbejderens Forsikring, samtidig med at han maa betale dennes Løn. Endnu mere grelt vil det blive, hvis man tænkte sig Forholdet paa en noget anden Maade og tænkte sig, at det var en gammel Kone, som havde en lignende Bedrift, og man vilde fastslaa hende som Arbejdsgiver i et lignende Tilfælde. Med Hensyn til Landbrugets Inddragende under Ulykkesforsikringen tror jeg ogsaa, at der i mange Forhold vil være Vanskeligheder forbundet med at fastslaa nogen bestemt Arbejdsgiver for de Arbejder, der udføres under almindelige Landbrugsforhold. Vi maa her erindre, at Landbrugsarbejdet er i mange Henseender saa alsidigt, at der kan blive en Mængde Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren vil blive vanskelig at fastslaa, idet de Arbejder, der foretages uden for det, der er